

Sygn. akt III Cz 764/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Leszek Dąbek

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy egzekucyjnej

w przedmiocie skargi dłużnika M. C. na czynności komornika

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. akt I Co 3937/12

postanawia:

o d d a l i ć z a ż a l e n i e.

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Cz 764/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w postanowieniu z dnia 2 12 2015r. odrzucił skargę dłużnika M. C. na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 postanowienia referendarza sądowego z dnia 29 09 2014r.,

w którym zwolniono skarżącego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, uznając, że jest ona niedopuszczalna, gdyż rozstrzygnięcie to nie podlega zaskarżeniu.

Orzeczenie zaskarżył dłużnik M. C., który nie zgadzał się tym rozstrzygnięciem podnosząc, że jest ono arbitralne.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Zaskarżone postanowienie zostało wydane w sprawie ze skargi dłużnika na czynności komornika.

Stosownie do regulacji art. 767⁴ § 1 k.p.c. w postępowaniu egzekucyjnym zażalenie na postanowienie sądu wydane w postępowaniu

ze skargi na czynności komornika przysługuje w wypadkach wskazanych

w ustawie, tj. wtedy gdy wydane przez sąd postanowienie prowadzi do zakończenia postępowania egzekucyjnego (art. 394 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.; zob. uchwałę SN z dnia 28 listopada 1969 r., III CZP 83/69, OSNC 1970, nr 6, poz. 105 oraz postanowienie SN z dnia 15 kwietnia 1986 r., III CRN 40/86, OSPiKA 1987, z. 5–6, poz. 124) lub gdy wynika to wprost z regulacji szczególnej.

Zaskarżone przez skarżącego orzeczenie referendarza sądowego

o zwolnieniu go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych nie należy

do żadnej ze wskazanych kategorii orzeczeń (zgodnie z art. 394 § 1 pkt 2 k.p.c. zaskarżeniu podlega tylko orzeczenie o odmowie zwolnienia od kosztów sądowych).

Wniesiona przez skarżącego na to orzeczenie skarga jest zatem niedopuszczalna w rozumieniu regulacji art. 370 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c., art. 398²³ § 2 zd. 2 k.p.c. i oraz art. 13 § 2 k.p.c. i jako taka z jej mocy podlegała ona odrzuceniu.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym postano-

wieniu i tym samym zażalenie jest bezzasadne w rozumieniu regulacji art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., co z mocy tej regulacji prowadziło

do jego oddalenia.

Reasumując zaskarżone postanowienie jest prawidłowe i dlatego zażalenie skarżącego jako bezzasadne oddalono w oparciu o przepisy art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.